

Hij was tevreden. Mijnheer Van Buren was een degelijk man. Hij deed geen gekke dingen. Zijn zaak was klein maar solide. Hij had heel goede en solide vertegenwoordigingen. — „Heb je er nooit over gedacht om zelf eens te gaan reizen?” — „Ik geloof niet dat dat iets voor mij is. Nu weet ik wat ik heb. Ik ben geen wilde man, mijnheer Azijnman.”

— „Nee, dat merk ik, jongen.” Toen heb ik de conversatie laten vallen. Ik boog het hoofd en legde mijn handen op mijn dijen. Ik dacht dat nu de avond dood zou zijn. Want ook Eva zweeg. Maar nee, menschen als Elie de Wolff hebben geen eerbied voor den dood. In hun nabijheid kan niets leven doch ook niets sterven. Ik dacht: nu is het afgelopen. Kwart voor elf. Maar tot twaalf uur is Elie de Wolff bij ons gebleven en heeft alleen doorgepraat, zooals een bezoeker spreekt op een shiwe-visite,³ terwijl de rouwbedrijvenden niets hooren en aan hun gestorven moeder denken.

De Wolff ging eindelijk weg, en dien avond, tenminste, was mijn woning weer onmiddellijk rein.

Ik dacht dat het mijn plicht was met Eva over hem en haar plan te spreken. Ze stond in de deuropening met op het serveerbord de glazen en kopjes, die ze naar de keuken wilde brengen. Ook toen was ze in het groen, in een groen satijnen blouse met een zwarte rok. — „Eva!” riep ik wanhopig. Ze draaide zich om en ik zag haar smal gezicht met de zielsgrijze oogen. — „Wat is 't vader?” — „Eva,” zei ik nog eens. Toen zag ik haar oogen eerst groot worden en daarna sloot ze ze even en haar hals ging wat opzij om pijn te ontwijken. — „Niets, kind, ik ga naar bed.”

Ik had een bitteren nacht. Wat moest ik doen? Moest ik trachten dit huwelijk te verhinderen, of had ik er geen recht toe? Wie zou Eva dan trouwen? Een schitterende jonge man... of een geleerde! Misschien komt alles nog goed, zoo troostte ik mezelf. Hij was toch eigenlijk een oppassende jongen. Mijn dochter kan gelukkig met hem worden. Met het woord geluk wordt raar omgesprongen. Eva en geluk! De verminkte wachtster op haar studievriend Dolf Sanders. Maar ze zou een rustig leven krijgen. Mocht ik me tegen zulk een huwelijk verzetten? Dat zou alleen maar zijn, omdat De Wolff mij teleurstelde. Ik dacht aan de alledaagsche gezonde spreekwijze dat niet ik, maar zij met hem moest trouwen. Maar ze ziet hem niet goed! Of ze gaat haar ongeluk tegemoet. Of ik heb me in haar vergist, en zij is niet zoozeer mijn dochter als ik dat altijd heb gemeend. Je moet met haar spreken. Als je het niet doet, is het niet uit medelijden met háár, maar uit angst voor de pijn die je zelf zult voelen, omdat je haar pijn doet. Het is je plicht je